

EDITORIAL

ELS DARRERS Jocs Florals de la Llengua Catalana han estat un altre pretext per a escometre de bell nou al President de la Generalitat, des de les trinxeres de paper que han bastit els mateixos enemics de les nostres Institucions que, tot seguit de l'exili, afirmaren que la Generalitat de Catalunya havia prescrit, coincidint —volem creure que involuntariament—, amb el govern de facto del General Franco, que les va proscriure amb un segon Decret de Nova Planta tan aviat com les tropes que comandava trepitjaren terra catalana. No havent pogut encara soterrar-les a l'exili, aquests enemics que es vanten d'ésser catalans "nacionals", ataquen la persona del President amb arguments ad-homine per tal que la difamació, i també la calúnnia, facin el buit que ells aspiren debades a emplenar amb òrgans improvisats per algunes tertúlies que s'atribueixen una representació que no tenen ni poden tenir.

Coincideixen en aquesta campanya els més incompatibles i heterogenis interessos: el règim imposat a Catalunya per l'exèrcit que la va ocupar amb l'ajut de l'Alemanya de Hitler i la Itàlia de Mussolini; els "independentistes" més o menys utòpics que aflaguen el ressentiment que cova a l'interior i s'esplaija sense risc a l'exterior, col·laborant implícitament amb el govern de Franco, perquè facilita els arguments que fan veure el perill del separatisme; alguns dissidents d'Esquerra Republicana de Catalunya, que trencaren amb el President de la Generalitat perquè no volgué mai autoritzar actes i pactes que signifiquin una renúncia —ni tan sols provisional, puix que a Espanya el que hom accepta provisionalment dura més de cent anys— a res del que ens han pres per la força de les armes estrangeres; els que aprofitaren la victòria militar dels enemics de Catalunya per a fer responsable a Esquerra Republicana, tot i que foren els nostres aliats, i sovint ben irresponsables, per tal com el nostre Partit sempre els ha fet molta nosa; i els que voldrien, tant per raons de principi com de conveniència, totes les possibilitats d'una solució política social-democràtica, que no plau ni als demòcrates "confessionals" ni als doctrinaris marxistes.

*

La campanya de difamació contra el President de la Generalitat li atribueix ara la paternitat d'un escrit anònim adreçat al Prefecte dels Pirineus Orientals, que si de cas els agents provocadors hauran inventat i circulat, i de lletres que mai el President no ha escrit, les quals còpies, sense signatura, qual-sevol també pot inventar o foto-falsificar. Malgrat la crèdula actitud d'alguns intel·lectuals i patriotes de bona fe, no pot enganyar més que als autors i coadjutors d'aquesta maniobra. La Generalitat és encara, i cada dia més, no sols un símbol: és una organització representativa que té a l'Interior Delegacions i lligams a totes les ciutats i viles principals, la qual actuació és i serà secreta mentre arribi l'hora d'actuar enlairant la bandera de Macià i Companys, que el nostre poble no ha oblidat mai.

No és pas per casualitat que aquesta campanya és recolzada per molts dels que sempre estigueren contra Macià i contra Companys, perquè no perdonaren que els obrers i camperols s'incorporessin al catalanisme nacional, que abans era la bandera de la burgesia i d'una minoria selecta esquerrana, tal com si hom pogués refer una nacionalitat amb propietaris i burgesos solament. I una coincidència, políticament eixorca, uneix els tradicionals enemics de Macià i Companys, amb els enemics personals de l'actual President, Josep Tarradellas, que no saben superar els personalismes i les anècdotes per a defensar les Institucions exiliades, per damunt de tots els greuges.

*

Hom pot estar o no estar d'acord amb totes o en cap de les paraules i actuació del President de la Generalitat. El règim polític que el poble català va votar no és bas autoritari ni presidencialista i l'actuació del President no és indiscutible. Però, els que no reconeixen la seva representació ni la seva autoritat no poden discutir la seva conducta de bona fe, perquè en tota discussió hi ha un diàleg i el diàleg no és possible si manca la voluntat d'una entesa, que la difamació i la calúnnia exclouen. Cal rehabilitar la convivència democràtica amb una conducta digna dels demòcrates, que inspiiri fe i confiança en el règim que tots voldríem per a Catalunya i que cal merèixer.

(Continua a la pàg. 2)

Que els pobres siguin cada vegada menys pobres

Des de Barcelona rebem noves d'amics intel·ligents, ben intencionats i insubornablement catalanistes, que ens posen en guàrdia contra el confusionisme dels qui, per tenir suficients mitjans econòmics, estan creant organismes o formacions de tendència francament reaccionària, veladament contràries a tota idea de millorament social, a base de fer proselitisme, cultural o catalanista, sense cap altre mena de contingut.

Nosaltres que volem una Catalunya lliure, formada per homes lliures, una Catalunya pròspera, amb ciutadans d'un nivell de vida pròspera, hem de sortir al pas d'aquesta mena de catalanisme... de catalanisme i prou. Com ho férem ahir, en fundar E. R. de C., ho hem de repetir ara, de cara a les noves generacions i formacions de demà, que, amb nosaltres, o només amb gent nova, potser crearà una altra Esquerra, que voldrà no solament una àmplia autonomia, ans també unes reformes socials contemporànies.

Els que pretenen adormir amb el folklore als catalans d'avui, haurien de pensar que un dia la Lliga ja ho intentà. Ningú no dubta del catalanisme de la Lliga, però tothom reconeix que era un catalanisme d'esquena a tot avançament social. Si ara a Barcelona cinc senyors milionaris formen una societat a la que també ni cap tothom, però hi cap per a cotitzar i creure, o si voleu, seguir les orientacions dels cinc accionistes, la voluntat i directrius dels quals cap associat no pot discutir, podran de moment agafar molta gent de bona fe, plena de delit de fer quelcom català, en català, però a l'hora de la veritat, la manca de contingut social els posarà a mercè de la primera rierada dels qui toquin de peus a terra.

Sembla que la única organització a l'Interior, mig tolerada, que fa política catalanista de dreta, també té la mateixa preocupació, millor dit, la mateixa por a la classe obrera. Darrerament un dels seus líders deia que a Catalunya no era com a Bascònia; que a casa nostra els obrers eren massa extremistes i calia tenir molt de compte. Greu error: Catalunya està integrada per obrers i també per patrons, per gent pobre o que no guanya el suficient, a més de gent rica; per pagesos i menestrals, per gent bona i no tant bona, per professionals, per intel·lectuals, per homes de cultura mitjana, etc., que no ha tingut l'oportunitat de fer estudis superiors donada l'organització de privilegi que impera, i també per extremistes de cada banda i per conservadors, per gent creient i religiosa i per no creients, i fins i tot per ateus i agnòstics... i tots hi hem de cabre, conuiuere i tolerar-nos, o Catalunya no seria una Pàtria, sinó, com ara, un feude dels vencedors.

En la Catalunya de demà, sens dubte altra vegada autònoma o lliure, quan els catalans es puguin donar el règim que vulguin, i ordenar-ne la reglamentació; quan puguin elegir de bell nou, als propis governants, hi haurà pugnes polítiques, que seran pugnes civils i civilitzades. Aleshores, els qui demo-

(Continua a la pàg. 2)